

cijs, cap. 12. Tacit. 20. Annal. cap. 17. Ibi Just. Lips. Dempster. in 3. Rosin. cap. 10. & Jul. Obsequens cap. 83. Sil. Ital. 5. Bell. Punic. à v. 58. modulatur:

Tunc ales, priscum populis de more Latinis Auspicium, cum bella parant, mentesque Deorum

Sil. Ital. Explorant super eventus, ceu prescia luctus Damnabit vesci, planctuque alimenta refugit.

13 Sic cogitatum religionis despectum luitum, pereunte duplici classe; & utriusque Consulis morte. L. Junius populi iudicio concidit; sed Claudius casu insperato gladium evasit. Claudius in festo populo obiectus (infit Valer. Maxim. 8. cap. 1. n. 4.) cum effugere debitam poenam nullo modo posse crederetur; subito coorti imbris beneficio, tutus fuit à damnatione. Discussa enim questione, aliam velut Dijs interpellantibus, de integro instaurari non placuit. Ita cui maritima tempestas causa ditionem contraxerat; caelestis salutem attulit. Sic cine factum, eò quòd apud Romanos lex: Jove tonante comitia dirimuntur.

14 In Elide Heræa sacra Junoni. Meurs. G. feriat. & Castell. de Festis. Etiam Argis fiebant; sed tunc Junoni Aspisegardis, de quibus 2. Novembr. In his sacris triumphalis trahebatur cum imaginè currus à duobus bobus albis, auratis cornibus, usque in templum, quod extra urbem: sacerdotiumque erat foeminarum. Simulacro amiculo injecto, pompa ducebatur ab armatis viris, cum hecatombe victimarum; quæ post dividebantur inter cives, præcedentes pompam. Post sacra cursus virginum (sicut dum Junoni offerebatur pepulum, & fiebant Olympia foeminarum, ut dicemus, 6. Septembr.) victricique corona ex olea (& post se suam imaginem pictam Junoni dicere) accepta. Rhodig. 13. cap. 34. Castell. d. Alex. Neapol. 5. cap. 8. ibi Tiraquell. ex Platone, in Cratillo.

15 Fusè refert Pausanias, à cap. 163. In his cursus certamen virginibus proponitur, in classes ex ætate descriptis. Prima enim currunt impuberes puella, tum grandiores, postremò natu maxima. Ornatus idem est omnibus: passus scilicet capillus, demissa tunica ad genua, exercitus usque ad pectus dexter humerus. Descendunt & ipsæ in Olympicum stadium; sed curriculum, parte fere sextâ detractâ, mimitur. Accipiunt victrices ex olea coronam, è bove etiam qua Junoni litatum fuerit, partem capiunt; & pictas quidem earum imagines dedicare, fas est. Matrone sedecim ludis præsumt: totidem ijs ministra attributa sunt. Hoc ipsum virginum ludicrum etiam ad res pristinas referunt. Hippoda-

16 Imago ejus in curru erat foeminae speciosæ manu porrigentis malum Punicum, sicut Mycenis colebatur. Pier. Valer. 54. cap. 26. Ad pedes pavonem habebat, tanquam illius præstantissimum insigne. Idem 24. cap. 1. Natal. Comes, 2. Mytholog. cap. 4. & Pausan. cap. 59. cuius effigie, multoties gemmis ornata, Junonis decorabantur templa; de quo 23. Octobr. n. 5. In templo alius formæ erat hujusce Numinis simulacrum, juxta Martian. Capell. Philolog. 1. Recto capite Juno (inquit) & lacteo quodam galumate (ricà) prænitebat; cui gemmis insitum diadema pretiosiss. Novum illud sertum capitis fulgurantis, Iris obtulisse Regina Coelium, ferebatur: ipsius Divæ vultus assiduè perlucens gratiâ, Jovi consimilis; nisi quòd ille immutabili latitudine revideret: hac commutationum varietate turbatur: nam vestis ejus hyalina (vitrea) & pepulum cæliginosum: quod tamen tactum lumine fulgore prælucebat. Hæc fulmen dextrâ, levâ tympanum bombis terrentibus. Calcei admodum survi, solea atra: genua zona diversicolor ambebat; quæ nunc fulgido splendebat orbe, nunc evanescentis gratiæ varietas tenuata, quasi discolorum nihil habuisset. Eadem Chartar. de Imagin. pag. 123.

17 Inter Siculos festivus dies propter reditum columbarum in Erycem, cum abissent cum Venere in Libyam, ubi illo in tempore illi celeberrima sacra, à queis nonno die revertebantur; uti diximus die 2. à n. 6. In reditum cum columbis invitat Amorem Ovid. 1. Anor. Eleg. 2. à v. 23.

Necte comam myrto, maternas junge columbas:

Et præmiam victricis.

Hæc

miam Junoni cum de Pelopis nuptijs gratiam referret; primam omnium illud instituisse perhibent, eamque sexdecim foeminarum delectum habuisse. Memoria etiam proditum, Chloridem Amphionis filiam, solam cum unico de fratrum numero superstitem è tota sobole; de virginum cursu palmam tulisse. Quare in iudicium currentium, electæ sexdecim matronæ; dicemus loc. cit. in Septembr. ex AA. præfat. Alia Heræa etiam celebrabantur in Arcadia, similiter cursu, sed inter viros; de quibus Pausanias, cap. 257. tantum dicit: Curricula prope amnem, myrtis & alijs felicibus intersepta arboribus. Post ludicrum, præmium concessum, epulumque finita pompâ sedulo servabatur Jononis triumphalis currus, in obsequium matris à Vulcano scitè fabrefactus (ut observat Ulyss. Aldroband. Tom. 1. fol. 916. l. 14.) usque in VIII. Id. Septembr.

16 Imago ejus in curru erat foeminae speciosæ manu porrigentis malum Punicum, sicut Mycenis colebatur. Pier. Valer. 54. cap. 26. Ad pedes pavonem habebat, tanquam illius præstantissimum insigne. Idem 24. cap. 1. Natal. Comes, 2. Mytholog. cap. 4. & Pausan. cap. 59. cuius effigie, multoties gemmis ornata, Junonis decorabantur templa; de quo 23. Octobr. n. 5. In templo alius formæ erat hujusce Numinis simulacrum, juxta Martian. Capell. Philolog. 1. Recto capite Juno (inquit) & lacteo quodam galumate (ricà) prænitebat; cui gemmis insitum diadema pretiosiss. Novum illud sertum capitis fulgurantis, Iris obtulisse Regina Coelium, ferebatur: ipsius Divæ vultus assiduè perlucens gratiâ, Jovi consimilis; nisi quòd ille immutabili latitudine revideret: hac commutationum varietate turbatur: nam vestis ejus hyalina (vitrea) & pepulum cæliginosum: quod tamen tactum lumine fulgore prælucebat. Hæc fulmen dextrâ, levâ tympanum bombis terrentibus. Calcei admodum survi, solea atra: genua zona diversicolor ambebat; quæ nunc fulgido splendebat orbe, nunc evanescentis gratiæ varietas tenuata, quasi discolorum nihil habuisset. Eadem Chartar. de Imagin. pag. 123.

17 Inter Siculos festivus dies propter reditum columbarum in Erycem, cum abissent cum Venere in Libyam, ubi illo in tempore illi celeberrima sacra, à queis nonno die revertebantur; uti diximus die 2. à n. 6. In reditum cum columbis invitat Amorem Ovid. 1. Anor. Eleg. 2. à v. 23.

Necte comam myrto, maternas junge columbas:

Et præmiam victricis.

Hæc

Hæc

Hæc

Et præmiam victricis.

Heræa Arcadica.

Imagines Junonis.

Parvo illi sacer.

Translatio columbarum.

Hæc

Ovid. Inque dato curru, populo clamante triumphum, Strabis, & adjunctas arte movebis aves.

In Lybia erat insula Columbaria, quòd aves cum Dea proficiscebantur è Sicilia ut festum nutrice agerent; quo peracto revertebantur, butyrum olentes: ait Aldroband. de Avib. lib. 15. pag. 407. Quomodo & quorsum Venus picta sub specie columbæ, dicemus 14. Octobr. n. 3. De sacris Erycinæ Veneris, 23. April. Hæc Dea comitibus columbis dicitur ab Assyrijs Anaitis, in quam mutata Semiramis, in columbas propensa, quippe exposita ab illis nutrita. Unde Assyrijs insigne vexillorum erat columba pennis argenteis, & caudâ deauratâ) uti dicturi sumus fusè, 29. Augusti. Finxerunt columbam purpuream, seu rubram, quam reliquæ sequebantur, revertentes in Erycem (de quo Chartar. pag. 342.) ibi sociabus relictis, migrare in Assyria: lignumque adventus esse aquæ lacu mutationem coloris. Babylonia

lacus (inquit Plin. 31. cap. 5.) rubras habet aquas diebus undecim. A Venere cum alijs redeunte rutilo colore, Siculi celebrant Anagogicum sacrum, sive transitum coelestem. Hanc insinua propemodum sequebantur (infit Chartarius) itaque Erycis montis accolæ tunc reditus dies celebrabant, & divites oppara convivia instruebant. Frequenter præsentia Veneris in auspiciis indices fuere columbæ, queis Diva quasi ministris utebatur: propterea, ut Æneas invenire possit ramum aureum, à genitrice Venere implorabat directrices. Virg. 6. Æneid. à v. 190.

Vix ea fatus erat, gemina cum sorte columba Ipsa sub ora viri celo venere volantes, Et viridi sedere solo: tum maximus Heros Maternas agnoscit aves, laterisque precatur: Este duces.

Causam videtis apud Publ. Fulgent. 2. Mytholog. n. 5. & Higynum, fab. 197.

18 Inter Scythas Zamolxi sacra. Diar. Grec. Hic fuit insignis Magus, discipulus Pythagoræ; ut scribit Diogen. Laërt. in eo, lib. 8. n. 1. Scythe & Getæ ipsi immortalitate donant homines. (ait Lucian. Dialog. 164.) suisque suffragijs Deos quoscumque libuerit, constituant; non alia ratione, quam Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus. Non scio, quomodo nobis imposuerit. Fato functus dictus Vesta. Rhodigin. 18. cap. 19. & Numen dicitur, quippe Scythiis & Getis leges dedit. Diodor. Sicul. 1. n. 59. Strabo, 7. n. 70. & Alexand. Neapol. 6. cap. 10. Immo post-

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

quàm infecit Getas & Scythas reversus in Graciam sua dogmata sparsit, suæ vitæ instituta & religionem, quam tenaciter amplexati sunt Thraces. Gyrald. Synragm. 1. n. 116. à quo Ceneus quidam Geta, sub tempore Augusti, diù etiam inter Ægyptios versatus, magicas artes edoctus, & Deorum oracula exponens, in album Numinum relatus est. Strabo, 7. n. 15. In magiam dumtaxat, ut famam sapientis nancisceretur, intendebat Zamolx, uti in Philosophiæ apicem, vocans Theurgiam, nefariæ artis & curiositatis corruptelam; quam Religionem Angelorum indigitavit Paulus, Coloss. 2. 18. Quibusdam consecrationibus theurgicis, quas Teletas vocant, idoneam fieri, atque aptam susceptionem Spirituum & Angelorum, ad videndos Deos, arbitrat. Hujus veluti parentem celebrant Zamolxidem, quem postea sit imitatus Abavis Hyperboreus. Rhodigin. 9. cap. 23. Sub occultæ sapientiæ ad exactiorem Religionem titulo, laudat Plato in Alcibiad. subdens: Non aliud sibi videri Magiam, quam divinorum scientiam, atque cultum, qua imbuantur Persarum Regum filij, ut imaginem ad ministrandam Republicam condiscant. Scientia ab illis dicebatur divina, quæ prorsum Goëtia.

19 Zamolxi ergo uti Maximo Scytharum Numini offerebatur sacrificium, sed crudelissimè. Thraces (inquit Alex. ab Alex. 6. cap. 26.) Zamolxim, quem Maximum Deum putant, non aliter fieri propitium asimarunt, quam si ad aram facili lancearum ictu, homo concideret: eam optimam gratissimamque Dijs victimam opinati. Eadem ex Gyraldo promptissimus, die 1. n. 9. Apud Thraces in obsequium Zamolxis, quòd mors ditor, victima acceptior & gratior. Hinc Florus, 3. cap. 4. de illis inquit: Nihil per omne tempus residuum crudelitatis fuit in captivos sexientibus: litare Dijs sanguinem humanum, bibere in osibus capitum, & cujusque modi sedare ludibrio mortem. Videtis hîc Blanckard. His obsequijs nimis optabant, ut felicius fato functi à Zamolxi reciperentur in coelum. Getæ per imperitiam sub Dario in servitutem redacti sunt, quum sint fortissimi Thracum; qui immortales agunt hoc modo: mori se non putant; sed eum qui defunctus, ad Zamolxim meare. Ad hunc mittunt assiduè cum navi quinque remigum nuntium quempiam, ex seipsis sorte delectum; præcipientes ea quibus semper indigent, eumque ita mittunt. Quibusdam eorum datur negotium, ut tria jacula teneant: alijs ut comprehensis ejus qui ad Zamolxim mittitur, manibus pedibusque; hominem agitantem, in sublime saltent ad jacula: qui si

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Tom. 1. Ephem.

Et Ceneus.

Abavis Zamolxis discipulus.

Sacrificium Zamolxi ex humana v'stina.

Thraces trulentii.

Zamolxius in sacris.

in presentiarum extinguitur; propitium sibi Deum arbitrantur. Sin minus, ipsum nuncium insimulant, asseverantes, malum illum esse virum. Hoc insimulato, alium mittunt, dantes adhuc non vendi mandata. Herodot. lib. 4. n. 26. Hæc dogmata Zamolxis.

Ejus dogmata & impostura.

20 Subdit ergo Herodotus, dum à Getis uti Numen Zamolx habebatur; Hic homo fuit, Samique servitutum servivit Pythagoræ. Illinc nactus libertatem, cum multum pecunie comparasset, in patriam redijt: qui cum animadverteret Thracas male viventes & insitè, ipse edoctus Jonicum vivendi genus & mores liberaliores, quam Thracum; domiciliium instruxit, in quod primos quoque popularium in convivium accipiebat; & inter convivandum docebat neque se, neque suos conviviis interire, sed in eum locum ire; ubi superstites, omnium bonorum compotes essent. Dum ea quæ commemorata sunt ageret atque diceret; interim subterraneum adificium struebat: quo prorsus absoluto, è Tracum conspectu se subduxit, descendens in illud subterraneum adificium; ubi circiter triennium egit, desiderantibus eum Thracibus, ac desistentibus tanquam mortuum. At quarto anno in conspectum se eisdem dedit. Ita incredibilia sunt effecta, quæ illis exposuerat. Hæc Zamolxis ajunt fecisse; cujus subterraneo adificio ne fidem detrahò, neque valde credo. Verum sive Zamolxis fuerit homo quispiam, si ve demon, Getarum indigena, valeat. Secutus est Pythagoræ vestigia, ut præstigijs seduceret audientes. Adi 28. Januar. à n. 20.

Xerxes vi-ctus ad Artemisium.

21 Infaustus dies Persis, victo Xerxe ad Artemisium pugna navali. K. Græc. Consilio Themistoclis parta profecto victoria contra Ducum confœderatorum sententias. Igitur de Themistoclis sententiâ cum clausse universa (ait Diodorus Sicul. lib. 11. n. 249.) in hostes invehuntur. Ibi cum barbari ex multis hinc inde portibus se expediunt, acies Themistoclis cum dissipatis & incompositis adhuc Persis conferta, multas hostium naves demersit: nec pauciores ad continentem usque fugere compulsos insectatur. Admarâ interrim classe universa, fortique pugna, parte quadam navium utrique superiores erant; plena tamen neutri victoria potiebantur, donec interventu noctis pralium direptum est. Briet. ann. V. C. 274. Ad Artemisium dubiâ victoriâ pugnarunt. Idem accidit ad Euripum Eubœæ ubi Græci fauces illas obfirmantes restiterunt, multis Persicis navibus corruptis, sed scientes terrestri itinere Persas Athenas contendere, consternatis animis ad Salaminam reverli confiterunt. Tunc Athe-

nenses ubi suos Athenis relictos in summo universos periculo versari cernunt; liberos, uxores & cetera ad usum necessaria, quæcumque tunc possent navibus imponunt, & in Salaminam transportant. Idem ibid. & Herodot. lib. 7. à n. 47.

Græci Athenas evacuant.

22 Eodem die anno præcedente, Xerxes non magnificentia, sed amentia præclara monumenta præmonstravit, cogitando per pontes conjungere Asiam & Europam. K. Græc. Hæc cogitatio in eum irruit (licet jam animo devorata Græcia, ex quo Sardis cum exercitu pervenit; quin mutaret propositum per omina infelicia in somnis accepta, & Artabani monita. Sese (postquam caduceatores misit in Græciam, ut in signum subjectionis ac deditiois præstarent ignem & aquam) diligenter apparabat tanquam Abydum profecturus; cum interea ij, quibus negotium hoc datum erat, Hellepontum ex Asia in Europam conjungerent, uti fecerunt inter Sextum & Abydum; quod frætum famosum propter Leandrum. Ad hanc oram ex Abydo (ait Herodotus, lib. 7. n. 14.) jungere pontem inchoare ij quibus hoc munus erat delegatum: hinc Phœnices albo lino, illinc Egyptij scirpo. Est autem ex Abydo ad ulteriorem continentem septem stadiorum trajetus, quem pontibus junctum ingens adorta tempestas ea omnia dirupit atque dissolvit. Quod quum audisset Xerxes, indignè ferens jussit, trecenta Helleponto verbera instigi & in ejus petagus par compedum demitti. Jam verò audivi, misisse quoque cum his etiam qui signata Helleponto inurerent. Certe mandavit, ut colaphos Helleponto incurrerent, dicentes barbara verba & insana: scilicet, d. Aqua amara! Dominus hanc tibi irrogat penam, quod eum lesisti, qui de te nihil mali meritus erat. Te tamen, velis nolisque, Rex Xerxes transmittet: meritumque nemo hominum tibi sacrificat, ut dolose pariter & amaro flumini. Hac pœna mare Xerxes plecti jussit; atque eis qui operi præpositi erant, caput præcidi. Felicitas juxta Senecam in Ludo Claud. versatur in regia fatuitate. Aut Regem aut Fatuum nasci oportere. Utramque Xerxes nactus est felicitatem. De hujus cerebri desipientia insulsissima, fantastica; idem de Constant. Sapient. cap. 4. Plutarch. r. de Alexandr. fortun. etiam libell. De non irascendo. & Juvenal. Satyr. 10. à v. 179. qui Xerxis stoliditatem & comitem Nemesim profert.

Stoliditas Xerxis.

Ille tamen qualis redijt Salaminè relicta, in Corum atque Eurum solitus servire flag. Ilis Barbarus, Afolio nunquam hoc in carcere passos,

Juvenal

Ipsium

Ipsium compedibus qui vinxerat Ennosigæum. Mitius id sanè, quod non & stigmatè dignum Cre didit: huic quisquam vellet servire Deorum? Sed qualis redijt? Nempè una nave cruentis Fluctibus, ac tarda per densa cadavera prorâ.

Sacra Histie.

Imago.

23 Denique invenio inter Scythas sacra Histia celebrari. Heraclites Ponticus, lib. 3. De hac Dea, quæ apud illos maxima, ait Coel. Rhodigin. lib. 18. cap. 24. Histia videtur idem quod Vesta, quæ vox focum signat, Larum, Deam. In Græcorum lexicis observatum est, Histiam pro schara capi, id est, foco. Hinc ejus imago tota splendens, & alijs ignitis fulgens cum lampade in dextera. De Laribus & Penatibus diximus 31. Januar. à n. 1. De Igne ac Vesta, agemus 6. Martij, à n. 7. Ejus imago Romæ colebatur sub lapide latitans (ibidem dicemus n. 23.) qui Lapis dictus Lapis Capitolinus, & Jupiter lapis, ut observat Bolduc in Oggio Civiltian. lib. 3. cap. 16. & nos de illo, 5. Jun. Quanta Vestæ seu Histia inter Numina majestas, constat ex eo quod juxta Platon. in Phædro, cæteris Dijs, duodecim ordinibus domo digressis, ac alatum Jovis currum subsequenter, sola Vesta residet domi, eaque sedens gemmata sella videtur; cujus simulacrum dextrâ pateram porrigit, sinistra lanceæ contum terræ affigit. Idem observat Pier. Valer. lib. 43. cap. 4.

DIES XI. FEBRUAR.

III. Id.

Imago vindex.

Occasus Aquarj & influxus.

Pontan.

I Decanus tertius Aquarj, & in eo gradus 21. Solis. Facies hujus Decuriæ Luna, quæ indicat cupiditatem & amorem vindictæ: imago, vir digitorum unguis mordens & extremitates, sub Ephoro Proteo. Abenragel. Hic gradus principium occasus Aquarj, & de isthoc horoscopo inquit Joann. Pontan. 3. Urania. Si quem dexero nascentem vidit ab orbe Idæus puer, & viventem infecerit amnes Hinc fluvios & stagna timens, non æquora tenet. Ast illum facie insignem & florente juventâ, Ac vidit placidis atatem ducere curis, Captantemque umbras, & agentem ad plectra choreas. Hinc signo mansit livor, quem pectora longè Natorum referunt, manserunt otia, inersque Mollicies, animusque ignava degener umbra. Hieroglyphica Sphærarum varia profecto. Gallina, posteriora ejus qui in manu habet equum. Finis Avis, quæ piscatur pisces. Sph. Pers. Homo iracundus, fraudulenus, pilosis auribus, cui imposta corona de circulis ligneis.

Sphær. Indic. Addit Albumasar: Juxta Indos vir niger, atrox, dolosus, aure pilosâ, capite fertum ex frondibus & pomis gerens, in pondere pecuniæ laborans, ut eam transmutet. Cauda Urse Majoris, corpus equi, finis Aquarj, caput piscis Austrini. Cyclops gigas habitu Egyptio, insigni turulo, dextrâ clavam, sinistra sceptrum tenens. Sphær. Egypt. Vir vestitus, supine humi decumbens. Sphær. Arab. Arcturus exoritur: Subsolanus spirat. Ptolom. Australior in collo Leonis mane occidit. Junctin. K. A. Venti. Columell. In 21. grad. Aquarj, statio 26. Lunæ, dicta, Brachium absconditum. Kircher. Oedip. Tom. 2. p. 2. class. 7. cap. 10. Hac in die ann. ante Christ. 217. Eclipsis Solis. Riccioli in Almagest.

Statio 26. Lunæ.

2 A Reusnero signatur missio columbæ & corvi à Noe: fallitur sæpe in calculo Mensium Hebræorum; ut sæpe diximus. Jacob proficitur in Mesopotamiam. R. Abrah. in Cabal. ex Genes. 28. 5. Nicanor cum prius adversaretur Machabæo, postquam facie agnovit, summè dilexit, ita ut Alcimum à dignitate summi pontificatus detruderet: sed regio Demetrii edicto de restituendo Alcimo, & exterminando Machabæo; hunc comprehendere dolo nititur, sed arte dolus evanuit. Nicanor dedi sibi postulat. à sacerdotibus Judam: & ni fecerint, æquaturum se templum, aut Libero Patri sacrum, minatur. Raziam patriæ parentem, apud quem Machabæum latere putabat; capi jussit: qui quidem incubuit proprio ferro, atque ascendens in solarium, inde se præcipitavit in turbas, semianimique surgens; in eas viscera ac cruorem sparsit; generosè moriens. Judas anxius versatur cum tribus virorum millibus in agro Samariæ: tuncque nocte vidit in somnijs Oniam III. sanctum, jam fato functum, pro populo expansis manibus Deum deprecantem: & Jeremiam aureum sibi tradere gladium, ac dicentem: Accipe sanctum gladium, munus à Deo, in quo deities adversarios. Ex quo insignis victoria, uti videbimus die 13. R. ex 2. Machab. à cap. 14. Razias ergo fuit ex ordine Militari, vocato Afsidæorum (de quo, 6. Novembr. à n. 6.) & Hebræicè, Chafidim. Unde Joseph Gorionides, lib. 3. Histor. Judaic. cap. 22. Congregati sunt ad Judam omnes juvenes Hachafidim: & Ricafus (Razias) erat de viris Hachafidim, qui probatus in diebus Antiochi, & inventus perfectus; quod acceperit in seipso plagas, & verbera multa. Idem Serarius in cap. 14. lib. 2. Machab. in Comment. Videtis fufius memorata, 27. Maij, n. 4. & 14. August. à n. 5. Hac

Jacob proficitur Mesopotamiam.

Mors Razias.

Visio Machabæi.

Razias Afsydeus.

in